

DE
PRINCIPIO RATIONIS
SVFFICIENTIS
LIBERTATEQVE AC HVIVS
CVM ILLO ET DIVINA
PRAESCIENTIA CONSENSV

DISSERTATIO I.

DE
PRINCIPIO RATIONIS
SVFFICIENTIS

QVAM
FORTVNANTE DEO T. O. M.
RECTORE ACADEMIAE MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO PRINCIPE HEREDITARIO

A C D O M I N O

DOMINO FRIDERICO

HASSIAE LANDGRAVIO RELIQUA

PRAESIDE

IOANNE FRANCISCO COING

PHILOSOPHIAE PROFESSORE ORDINARIO

AD DIEM APRILIS clocclvi.

DEFENDENT

HVGO GRAV

NIEDERAVLENSIS HASSVS

IACOB CONRAD LEDDERHOSE

NIEDERN-AVLA HASSVS

ALVNI PRINCIPALES.

MARBURGI

TYPIS PHILIPPI CASIMIRI MÜLLERI ACAD. TYPOGR.

Philos. 502

*Philos.
502.*

Philos. 502
V I R O

CONSULTISSIMO ET DOCTISSIMO

DOMINO

IOH. HVGONI CRAVSE,

PRAETORI GRAVISSIMO FRANCKENBERGENSI,

SVO SVSCEPTORI E FONTE BAPTISMATIS

HONORATISSIMO

ATQVE

HVIUS FRATRI OPTIMO,

DOMINO

IOH. GVILIELMO CRAVSE,

V. L. CANDIDATO DOCTISSIMO

SVIS

AVVNCVLIS AC PATRONIS, OMNI HONORIS ATQVE

OBSEQVII OFFICIO AD CINERES VSQVE COLENDIS.

PRAESENTES HASCE PAGELLAS,

IN ANIMI DEVINCTISSIMI TESSERAM,

EA QVA PAR EST PIETATE,

OFFERT ET DICAT

IOH. HVG O CRAV

NIEDERAVLENSIS HASSVS.

1402 739.01

DISSERTATIO PHILOSOPHICA
DE
PRINCIPIO RATIONIS
SVFFICIENTIS.

§. I.

Principii rationis sufficientis cum nostra hominum, quin etiam ipsius Dei libertate consensus, in recentiori philosophia reuera labyrinthus fuit Philosophorum. Fuerunt qui in horum concordia seruanda principium rationis sufficientis saepius ita sunt tuiti, vt, quod quidem mihi videtur, veri nominis libertas non semper maneret facta atque recta: non animo vt fatum vel oculatum vel coecum in mundum ingererent, aliis imponerent, mitioribusque hinc inde vocabulis suam mentem celarent, et quae sunt aliae criminationes vitio illis datae; quod de viris circa religionem et veritatem adeo meritis vel cogitare, sibi summae ducendum foret religioni, nos tamen hoc potius mori dissen-

tientium tribuimus. Nec defuerunt viri perspicacissimi, qui discors illud cum libertate principium, a prioribus ad coelum vsque euectum, praecipitarunt, atque illud vel nullius, vel parui pretii deputaueré.

§. II.

Hanc rem mecum saepius agens, in medio veritatem conspiciari mihi ego sum visus: vt itaque in libertate stabilienda non sit opus, principium hocce reuera magnum euertere, vel ita huius patrocinium suscipere, vt libertas, ~~habetur~~ *maioris ad huc momenti*, iaceat, vel patiatur. Quae sum meditatus cum publico, praesertim aequis rerum aestimatoribus, communicare constitui. Hoc ordine: vt *primo* disseram de principio rationis sufficientis; in sequentibus autem de Dei et hominis libertate, huiusque cum principio rationis sufficientis et praescientia consensu.

§. III.

Principium rationis sufficientis salutatur sequens propositio: *nihil est sine ratione sufficiente*, seu affirmatiue pronunciatum: *omne quicquid est habet rationem sufficientem*. Id, vnde est, cur *aliquid* sit quod est, huius *ratio* vocatur, et hocce illius *rationatum*. Praeter quam nihil amplius requiritur, vt res sit quod est, consequenter cur potius sit quam non sit, nec aliter, *sufficiens* audit; *insufficiens* itaque non nisi illius est pars. Omnis itaque ratio, quae ratio vocari meretur, semper est *sufficiens*, et *insufficiens* sola posita tantundem est *rationato* quantum nulla ratio. Sic qui diligens est, non autem ordine dicit, atque est *stupidus* cet., nunquam euadet *vir doctus*. Id vnde

vnde est, cur aliquid sit possibile potius quam non, vocatur *ratio possibilitatis, essendi*; id vnde est, cur aliquid existat potius quam non, *ratio existentiae, fiendi actualitatis* audit; id vnde rem cognoscimus *ratio cognitionis, cognoscendi* insignitur. Duae priores vocantur etiam *ratio realis, ratio rei*, quia earum rationatum est res, possibile vel existens, aliquid extra nostrum intellectum, et, quae restat, *idealis* seu simpliciter cognitionis, quia huius rationatum mera est cognitio, non aliquid extra nostrum intellectum. Quoniam ex eo, vnde res est, eam etiam cognoscere possum: hinc ratio realis simul esse potest idealis, non autem haec semper simul est realis. Differentia haec inter rationem realem et idealem, quam maximi est momenti, vt mox videbimus.

N. 1. Plerumque definiri solet ratio per *id, ex quo intelligitur cur aliquid sit quod est*; sed haec paululum propendit ad declarandam quandam eius speciem, *rationem cognitionis*, quod et facile confusioi cuidam ansam praebet, cuius mox exemplum dabimus. Non nescio eam secundum sensum cum nostra iam data conuenire, et in abstractioribus exprimendis sat commodas saepius deficere locutiones, vbi tum sensui potius quam verbis erit inhaerendum: interim, quantum illud fieri potest, abstinere debemus a terminis non satis accurate significantibus. Illam alii ita corrigunt *ratio est id, quod efficit, vt aliquid sit quod est*, sed terminus adhibitus *efficit*, nimis etiam est specialis, non per bene adhibetur in ratione possibilis, et ratione existentiae, quam in se continet ens necessarium: nec accurate dicimus, ratio possibilitatis est id, quod efficit vt aliquid sit possibile, nec dicere possumus entis necessarii ratio intrinseca est id, quod efficit

efficit, vt existat. Non haec attulimus animo, vt viros, quos magni reuera facimus, taxemus, quapropter et locutionibus eorum, re nunc satis declarata, in sequentibus vtetur; sed potius, vt definitio nostra data eo melius intelligatur, et rationes reddamus, cur in declaranda ratione paululum ab aliis differamus.

N. 2. Illustris DE PREMONTVAL, Philosophus subtilissimus, in sua pertractatione, quam inscribit: *Du Hazard sous l'empire de la providence*, principium rationis sufficientis, eo quod libertatem hominis euertat, miserrime tractat. Ingenio suo fertilissimo illud funditus perdere nititur, quapropter ipsam rationem sufficientem non esse perhibet, nisi chimaeram, terminum inanem. En ipsissima eius verba: „Voila le premier exemple par lequel Mr. WOLFF explique sa definition de la „raison suffisante, „Les trois cotés du triangle dit il sont la „raison suffisante de trois angles parce qu'ils suffisent a faire com- „prendre, que le triangle a trois angles. „Comme si l'on n'e- „toit pas également fondé a dire, que les trois angles du trian- „gle sont la raison suffisante de trois cotés, parce qu'ils suffisent „a faire comprendre, que le triangle a trois cotés. Mais dans „la verité il-n'y-a point de la raison suffisante; point de „pourquoi, qu'un pourquoi, puerile, point de priorite, qu'une „priorité arbitraire. Tous marche a la fois, mais celui a qui „il arriue, de concevoir d'abord trois angles, en conclud trois „cotés, et celui a qui il arriue de concevoir d'abord trois cotés „en conclud trois angles“ cet. videantur pag. 105. 106. Confer simul p. 87. Vir celeberrimus hic confundit rationem idealem et realem. In ideali ex rationato iterum eius ratio intelligitur, adeoque ibi vnum alterius ratio esse potest; sic tres li-

neae extremis punctis concurrentes, sufficiunt ad intelligendum, cur adsint tres anguli, et ex tribus angulis intelligere possum adefse tres lineas; inde simul est ~~cur~~ *le theoreme devient corolaire et le corolaire devient theoreme*: sed res aliter se habet in ratione reali et eius rationato, ibi vnum alterius ratio esse nequit, tres lineae extremis punctis concurrentes sunt id, vnde est, efficiunt vt adsint tres anguli, determinant tres angulos, quod, vt quilibet videt, non valet vice versa; licet positis tribus lineis re-ctis statim etiam tres anguli ponantur, tamen adest quaedam hic prioritas, vt vnum per aliud ponatur, non vice versa. Non haec fusius vrgebimus, vt autem simul verum fateamur, definitio rationis consueta huic confusio*ni* occasionem obtulit.

cur,

§. IV.

Principium rationis sufficientis itaque, pro triplici rationis sensu, tres sequentes complectitur propositiones, quae singulae pro illius vniuersalitate erunt demonstrandae.

1. Omne possibile sui rationem sufficientem habet possibilitatis.
2. Omne existens sui rationem sufficientem habet existentiae.
3. Omnis cognitio rationem sufficientem cognitionis.

§. V.

Primae propositionis, *omne possibile habet rationem sufficientem possibilitatis*, veritas, ex penitiori inuestigatione in naturam possibilis, facile apparebit. Possibile ponitur in non-contradictione

Etione variorum alicuius, haec non-contradictio seu non-repugnantia fundatur in natura et indole horum entis variorum primorum, sic natura, indoles, trium linearum, quarum duae simul sumtae tertia sunt maiores, efficit, vt extremis punctis concurrere queant, ergo aliquid adest, vnde est, quod efficit, vt varia simul sumta sibi inuicem non repugnent, nimirum *variorum indoles et natura*, quod sic deprehendimus in omni possibili, et praeter hoc nil amplius requiritur: consequenter omne possibile sui habet rationem sufficientem possibilitatis conf. §. III; et nisi ratio haec possibilitatis inesset possibili, nullum adestet discrimen intrinsecum inter possibile et impossibile, et hoc eodem iure possibile vocare possemus ac illud. Annon ratio haec efficit, vt triangulum sit aliquid, possibile? ob cuius defectum bilineum rectilineum est nihil, impossibile. Est vero ratio quam dedimus *realis* minime *mera idealis*, quamuis hanc simul praebeat, confer. §. III.

N. I. Celeberrimus DE PREMONTVAL etiam secundum hanc partem aggreditur principium rationis sufficientis. Brevitatis ergo ipsissima eius verba iam non adferemus. Inveniuntur quae hanc rem attinent pag. 102 103 et 109 lib. cit. In ratione sufficiente possibilis reddenda, opinatur vir subtilissimus, vel committi circulum, *possibilia sunt quia non repugnant, non repugnant quia sunt possibilia*; vel loco rationis sufficientis substitui terminum aequipollentem, *possibilia sunt quia non repugnant, non repugnant quia non implicant* et sic in infinitum; vel aperte dicendum, *non repugnant quia non repugnant*, quod idem esset ac si diceremus: *possibilia sunt quia possibilia sunt*: inde tum concludit *possibile non habere rationem sufficientem*
 possi-

possibilitatis (vn pourquoi de possibilite). Sed conferantur, quae in §o de possibilis ratione stabiliuimus, et quisque statim videbit, me tale quid non admisisse. Possibilitatis ratio continetur in non-contradictione variorum alicuius, cur autem varia haec sibi inuicem non contradicant, ratio sita est in natura et indole horum variorum, quoduis horum variorum talem indolem habet et naturam; vt simul sumta, quam apprime consentiant, sibi non contradicant. Urgebit vir acutissimus, vnde *indoles haec*, vnde haec *natura variorum*? Ad hoc in sequentibus suo loco respondebimus.

Not. 2. Illustris etiam DARIESIVS, essentis rationem sufficientem denegauit (*). Quod essentia sit primum in ente, hoc non impedit, quo minus habeat rationem sufficientem internam; hanc celat in natura et indole suorum variorum. Concedit vir in metaphysicis versatissimus essentis rationem idealem, et denegat realem; sed quaenam illa alia est ac quam nostra realis data suppeditat?

(*) Videantur dessen philosophische Neben-Stunden, die erste Sammlung, vom zureichenden Grund p. 31.

§. VI.

Ad demonstrationem nostram, §o antecedente, eo melius intelligendam, adhuc hoc notetur. Intellectus noster, quin imo infinitus diuinus, possibile non efficit, sed repraesentat. An intellectus diuinus efficit vt tres lineae extremis punctis concurrere queant? hoc ab omni aeternitate vt possibile repraesentauit, sed ipsa possibilitas sita est in natura variorum eius primo-

B

rum.

rum. Errant itaque, ut hoc in transitu moneamus, qui cum perillustri Wolffio fontem essentiarum solummodo quaerunt in intellectu diuino. Intellectus diuinus est quidem fons possibilitatis, ut repraesentabilium, seu subiectiue, consideratorum, sed, obiectiue consideratorum intellectus diuinus fons vocari nequit, hic est essentia Diuina perfectissima, quae consistit in conuenientia omnium realitatum seu perfectionum absolutarum, unde est, ut et realitates cum defectu, et quidem infinita varietate, sint aliquid, possibilia; ex quo fonte vberissimo, sibi satis perspecto, intellectus procul dubio diuinus rerum hausit ideas sibi naturales.

§. VII.

Transimus ad propositionem sequentem, *omne existens habet rationem sufficientem existentiae*, secundam partem principii rationis sufficientis. Huius pars potior, *nihil fit sine causa*, sine *ratione sufficiente*, antiquioribus iam Philosophis satis fuit nota. Per hanc inculcare volebant, omne existens ortum, et omnem actionem sui agnoscere semper causam, quod vtrumque sese nobis etiam facile approbat. Existens enim ortum per sui notionem, causam agnoscit; alias vel semet ipsum produxisset, vel a nihilo esset productum, vel non esset ortum cet., quae omnia implicant. Actio quid aliud est ac applicatio alicuius vis: hinc nulla fieri potest nisi talis vis et tantum impendatur, ut inde sit haec actio non alia. Euentissimum itaque est hoc axioma veterum: nihil est sine causa.

Postea id extenderunt Philosophi ad existentiam diuinam, entis necessarii, nec hoc, asserentes, licet sui causam non agnoscat,

scat, destitui ratione sufficiente; cui magno cum strepitu, ut hoc ex cuntruersis ob philosophiam Cartesianam motis, patet, multi se opposuerunt Theologi et Philosophi, opinantes, sensui huius axiomatis pristino assueti, per hoc insinuari ens necessarium sui ipsius esse causam. Ut dicam, quod res est. Ens necessarium, licet causam non habere, nec sui ipsius esse queat, tamen in se aliquid continere debet, unde fit cur potius sic existat quam non. Annon omnes concedunt naturam, indolem, entis necessarii esse plane aliam ac entis contingentis, quod quando existit ab alio debet produci, cum illius indoles et natura simul suam existentiam includat: quid hoc aliud volunt, ac esse naturam, indolem, entis necessarii talem, ut non aliter quam existere possit, consequenter inesse aliquid huic ente unde fit cur potius sic existat quam non; quanquam talem modum existendi nos perspicere non valemus. Ut itaque non videam cur adhuc, cum hodiernum haec sint planiora, Viri Philosophi reperiantur, qui circa hanc propositionem haereant, et secundum hanc etiam partem principium rationis sufficientis limitare velint.

Not. Durissime reuera cum principio rationis sufficientis agit illustris DE PREMONTVAL, ita etiam ut radicitus illud velle e-ruere videatur. Parti eius, *nihil fit sine causa*, quam tanquam truncum grauissimi etiam eius aduersarii, ipsi adhuc reliquum faciunt, nequidem parcat conf. pag. 23 lib. cit. Sed si vnquam ingenii subtilitate, reuera hic, abutitur vir ingeniosissimus. Non omnia, quae vacillant in his paginis, percensebo: hoc saltem monebo, eodem modo, quo auctor vsus est, plurima axiomata in ludibria verti posse. Maior pars axiomatum hanc indolem habet, ut notio praedicati statim intelligatur per notionem sub-

iecti; facile itaque per analysin notionum ad propositiones identicas possunt reduci; si quid tunc ingenii adhibeatur facillime fertilissima etiam axiomata traducuntur.

§. VIII.

Aut fallor, aut ita propositionem, *omne existens habet rationem sufficientem*, illustravi, ut simul eam sufficienter demonstrarem; sed quia rationes hinc inde saltem sunt intersparae, argumentum suppeditabo, quod vna propositionem demonstrabit.

Si a posse ad esse non valet consequentia, sequitur, ut aliquid adsit vnde sit existens.

Atqui a posse ad esse non valet consequentia.

Ergo aliquid adsit, oportet vnde sit existens.

Si aliquid adsit oportet, vnde sit existens, sequitur, omne existens habere rationem sufficientem existentiae.

Aqui verum prius, per demonstrata.

Ergo et posterius.

Prosyllogismi maior propositio fere illustratione non indiget, si enim aliquid sine ratione haberet existentiam (seu ut non aliquid adsit vnde sit existens) reuera pateret transitus a possibilitate ad existentiam: hinc sequitur si *a posse* (a possibilitate) *ad esse* (ad existentiam) *non valet consequentia* aliquid adsit oportet vnde sit existens.

Minor eiusdem est decantatissimum axioma Philosophorum, quod saltem eum in finem perlustrabimus, ut ne quis obiciat, iam hanc propositionem supponere principium rationis sufficientis; ex hac propositione, *omne existens habet rationem sufficientem*, demum intelligi alteram, *a posse ad esse non valet consequentia*. Non nego axioma nostrum ex pluribus rationibus

vt verum nobis constare posse, etiam inde, quia *omne existens requirit rationem sufficientem*; principium enim et principiatum, vnum ex altero intelligitur. Sed quaeritur, an non huius propositionis veritas independenter a principio rationis sufficientis perspicui queat? quod statim ostendemus. *A posse ad esse non valet consequentia*, in synthetica veritatis inquisitione verum apprehendo per suas notiones. Quid est possibile? possibile est cuius varia non contradicunt, cuius itaque varia sunt eiusmodi, vt simul vna esse possint, consentiant; quamcunque etiamnum habeam existentiae notionem *confusam* vel *distinctam* facile intelligo, quod possibile est ea propter nondum existere.

Maior Episylogismi est in promptu. Id, vnde est, vt aliquid existat, *ratio est existentiae*, *sufficiens* autem, quae tota requiritur vt res sit quod est, conf. §. III; si nunc aliquid requireretur, et non tantum vt tota sit ratio perinde esset, ac si nihil requireretur, conf. eundem §. quod contradictorium: hinc si aliquid requiritur vnde sit existens, existens habet *rationem*; et si tantum vt tota si ratio *rationem sufficientem*. Proprie syllogismus est compositus, vbi in priori probatur per antecedentem conclusionem *existens* habere *rationem*; in posteriori, hanc rationem esse *sufficientem*. Breuitatis autem hic studiosus eos implicauit.

§. IX.

Tertia nunc propositio, *omnis cognitio rationem habet sufficientem cognitionis*, facile liquet. Si enim omne possibile et existens, quod probauimus, habet rationem realem, et omnis realis simul praebet idealem, confer. §. III, sequitur, et omne cognoscibile habere rationem idealem seu cognitionis, Cognitio enim pro obiecto habet vel possibile vel existens, et horum

realis simul porrigit idealem. Non tamen negamus rationem idealem etiam aliunde nasci posse conf. §. III.

Not. Etiam huius propositionis vniuersalitatem quidam inficiantur, vera *inquiunt*, cognitio tantum habet rationem sufficientem, non falsa; ergo non omnis cognitio habet rationem sufficientem. Sed respondemus: falsa cognitio proprie non est cognitio, et obiectiue sumpta nihil est, adeoque nec indiget ratione, sed, vt aliquid consideratum, est actus intellectus, et qua talis habet rationem sufficientem conf. §. VII.

§. X.

Nil, vt puto, restat probandi ad vniuersalitatem principii rationis sufficientis- nec ita antea explicatum, et in suas simplices, quas continet propositiones resolutum, ambignitatis amplius, quod a quibusdam fieri solet, argui poterit; siquidem, cuius quaero rationem sufficientem, id mihi simul determinat qualem; quod si hoc fuerit cognitio, per se intelligitur peti *rationem idealem*, sin fuerit existens vel possibile, *rationem* vel *fiendi*, vel *possibilitatis*.

§. XI.

Vt autem verum fatear, non tantum vt eo melius intelligatur principium, quod tractamus, necessarium duxi, illud antea in suas simplices propositiones resoluere, sed simul ob eius probationem: nullum enim inueniri potui argumentum, quod vna vniuersum hocce principium demonstraret, et fortasse tale etiam non datur, quandoquidem, quas complectitur, tres sunt propositiones, a se inuicem sua natura diuersae, quae itaque simul per eundem terminum medium non facile probari poterunt; et vt hoc cum pace summorum virorum prodam, nullum tale etiam haecenus deprehendi apud alios, vel enim saltem probant secundam

cundam propositionem, *omne existens suam habet rationem sufficientem*, vel, vt quidam, non tamen per eundem terminum medium, simul primam, nunquam autem vna vniuersum principium, multa etiam argumenta nihil probant. Primo intuitu fermet nobis approbavit celeberrimi MEIERI argumentum, quod cum orbe erudito communicauit, in der Beurtheilung der Boelckischen Theodicee p. 23; et in sua, quam iam publici iuris facit Metaphysica, repetit. Sed cum hoc paululum nobiscum agitaremus, illud cognoui vitiosum. Vt hoc eo melius pateat, ipsum argumentum, saltem initium, apponam. §o 33 Metaphysices, in medio Sphi ita celeberrimus auctor: „Alles was möglich ist kann vorgestellt „u. s. w. entweder aus was oder nicht“, si primum pergit omne possibile habet rationem sufficientem et sic quidem recte; nunc videamus quomodo alterum membrum tollit; „denn wenn, inquit, eine „mögliche Sache nicht könnte aus etwas zc. vorgestellt werden; so „könnte sie vorgestellt werden aus nicht etwas, oder aus einer nicht möglichen Sache, weil es in allen verneinenden Sätzen einerley ist ob die „Vermeinung zum Verbindungswort oder zum prädicat gesetzt „werde“, inde tunc concludit, per hoc membrum poni, nihil simul esse aliquid et nihil, adeoque contradictionem. Sed negamus, quod hic fundamentum est probationis, in omnibus propositionibus negantibus perinde esse, vtrum particula negatiua ponatur ad copulam an ad praedicatum; sensus non semper manet idem. Statim rei dabo exemplum; in propositione, *iudicium non potest esse negatiuum*, particulam negatiuam ad praedicatum transferas, et habebis, *iudicium potest esse non negatiuum*, an perinde hic est, quo particula negatiua ponatur? dum ponitur ad copulam falsa est propositio; sin ad praedicatum, vera est. Non negamus pluries hoc contingere, vt propositiones negatiuae post transpositionem per-
 ticularum

ticulae negatiuae ad praedicatum cum suis infinitis maneat eadem; sed nec in praesenti casu hoc obtinet. Vtrum hae propositiones: Es kann nicht vorgestellt werden aus etwas; et, es kan vorgestellt werden aus nicht etwas sunt eadem? in hac iam supponitur quod non sit in altera, possibile repraesentari debere ex quo; vt eo magis hoc pateat, hanc loco illius substituam, tunc sequens erit: alles mögliche kann vorgestellt werden entweder aus etwas oder aus nichts etwas. Sed tunc supponitur possibile repraesentari debere ex quo, quod erat probandum.

§. XII.

Antequam tractationi praesenti finem imponamus, adhuc obiectio, quae magnam prae se fert speciem, erit remouenda. Si omne habet rationem sufficientem, sequitur, dari progressum in infinitum, alias non omne haberet rationem sufficientem. Verum obiectio haec oritur ex non satis intellecto principio rationis sufficientis. Quando dicitur omne habet rationem sufficientem, tunc mens haec est: omne existens, omne possibile, et omnis cognitio habet rationem sufficientem. Ea propter ratio intrinseca entis necessarii non amplius indiget vltiori, quia haec non est ens existens, nec ratio possibilitatis, quam essentia in se continet, ex eadem rationes licet vltimato essentiae omnes a diuina perfectissima dependant confer §. VI. Magis hi insident signo vniuersalitatis quam sensus principii hic permittit.

Not. Sunt adhuc quaedam dubia, quae adhuc essent discutienda, sed nos haec nobis loco opportuniori, in tractationibus sequentibus, reseruabimus. Nec indignabuntur Viri magni, a quibus dissentio, quod placita eorum perlustrauerim; insufficienter praesens obiectum tractassem, si haec intacta reliquissem.

© The Tiffen Company, 2007

TIFFEN® Gray Scale

A	1		R	2		G	3		B	4		W	8		G	9		K	11		Y	15		C	14		M	17	B	18	19
----------	---	---	----------	---	---	----------	---	---	----------	---	--	----------	---	---	----------	---	---	----------	----	---	----------	----	---	----------	----	---	----------	----	----------	----	----

Centimetres

Inches

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

